

Skatymai

Nr. 17 (23)

Augsburgas, 1946 m.

balandžio mėn. 27 d.

II metai

Vyūnas

Prabociu šesėliai

Aaga

I REGINYS

Tautvyda

Ir įjengiau pro angą.
Pasilgims vadimo.
Ivest žadėjo į šventyklą.
Tai ji sekiau. — —
Betgi dabar — —
kur štai ir vėl esu? — kaip jau ne

kartą!

Aplinkui tankūs, painūs tankumynai!
Ir drako vien rūkus — po tamsią
plynią!

Nuleidusi sparnus — sustojo siela.
Nebetekia tolyn.

O laukia — nieko nesulaukdamas.
Ir veip pati taip negyva,
kaip ši šalis visa.

Kodėl tik nepasilikau, kur buvęs?
Be sunkenybių gyvenau.
Ko tai nerimst širdis,
kad, rodo, viskas taip ramu?
Ar iš tikrųjų dirbčiau
tik švėtimųjų dirvoje,
ir daug švėtimiešias berinkčiau,
palikdamas savuosius?

Ar aš gyvybės pasilgęs
kaip koks želmuo, kursai sveter
beausdamas vargšt ir nyksta,
tikrų šaknių lyg netarėdamas?

Ar švėtimi visi drangai,
kad nestiliaudama širdis vis leikto
toli savųjų — o! toli — —
kaip ir ant antro jūrų kranto,
kur, kaip atrodo, bus tėvų namai,
bus tėviškie, tėvynė Prosenių,
bus amžina ramybės Romava.

Betgi, paklusdamas širdies,
tik vis atsiduriu, kur skleidžias rūkai,
kur plynios likusiai tamsai
ir grįžčiau, — kad ne lyg liepsnelė,
sušvitusi širdy, tikėt lieptų,
juk man dar stolas akys atsivers
staiga — kaip žaibis sušvieta —
gyvybės. — amžių stėpinams išvysti
Tikt galiai Neatsiveriai!
Neparegiai.

Pasilieku,

kaip buvęs — aklas.
Tautumą tematau
ir negyvumą!
O kur gausa lyg rodėsi,
čia tamsūs miegt vargų bedugniai!
Ir kur gyvybė tarsi mojo,
čia šmėkio tik šėšėliai,
ir balsta griaučiai negyvajai!

Kodėl tu, pasilgime,
kodėl tu šilton atvedi mane?
Ar, kad rymodamas
širdies įasmus suteikčiau
nušlėvusėjamei stuočiaiui?
Ar, kad sukeltūsiu negyvybėj
gyvybės atgarsį.

O tamsioje sužadindūsi
atsispindėjimą šviesybės? — —
Juk kartais lyg per sąnagą
regia tos plynios tamsioje
sublingančią stebėtiną šviesybę,
kuri lyg esanti pati palaima,
pasilgimas pats gyvasis! —

Betgi tai sapnas, vis tik sapnas!
Kad atverto tikrai akis,
tai visa niekas — tuščias nekasi! — —
O tik — turėtų būt — lyg tveriamas
nešimoma koklia esybė! —

Kada, kada gyvai Tave išvysiai!
Nors kartą apsiroteiki! regimai,
kas šilton atveda mane!
Tavo seką, kaip kūdikiš paklusdamas.
O tai tik vėl palikta pasijačia,
lyg būčiau sukliaidintas, savėdžiotas!
Ar niekumet ir neišvysiu,
kas mano amiliaus stėpinys,
kas taip šėbėtinai apsiaut mane
ir neapsakomai man mano vidų pildo,
kad ir visa širdis gyva žaizd!
Ak, duok sustikti! šilton!

Tautvyda

Duok prisilaukti to,
kursai ir neregėdams myli,
kurs ir menkliausio Tavo balso klausos,
kad — jis — giliai — širdy man
tarsi — —
ir — taip — tūzėna — saldžiai —
slapčia — ir taip — tyliai — — —

2 REGINYS

Tautvyda

Ar ne stebuklas?
Mane apgobta švelniai
dar neregėtas miegas sapnas!
O tik — budžiu —
tikrai — irgi regiu!
Matau, čia stovi po akių
lyg regimas pasilgimas mano! —
Kaip tik pratarit reikėtui! — —
Ar Tu mane čia atsvadinai?
Ar amžius slėpinus man Tu slepi? —
Kokia mįslė čia reikia man atminti!
Kodėl mane, nelyginaut ryšius,
į šitą šėlį traukte traukia,
kur tamsioje skandinas net rūkai?

Daiva

O tavo tėvynė!

Tautvyda

Tėvynė mano!

Daiva

Ir čia tu kilęs!
Čia tavo šakny!

Tautvyda

Koks netikėtas pareikšimas!
Tai aš dabar tėvynėj būčiau?
Pasilgims — pašaukęs į tėvynę?

Daiva

Ir pats įsiai tėvynė!
Tais meiliai trauk savęspi!

Tautvyda

Tais meiliai trauk savęspi!
Ar tai ne monai?
Tikrovė, visiška kita!
Tėvynė — šitas kraštas?
Tamsus likimas man nudalino tokią!
Kuo būčiau nusikaltes?
Jdėts pasilgimas man į širdį,
kad šilton klydinėt turu,
kur tik tautimas! — —
O kaip gėdžiu pilnybė, ir šviesos!
Ar bus kuomet ir man dar teikiama?